

Р Е Ш Е Н И Е

№ 307 /гр. Варна, 14.02.2011г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - Варна, XXXI състав, в открито съдебно заседание на осми февруари две хиляди и единадесета година, в състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: БЛАГОВЕСТА ЛИПЧЕВА

при секретаря Д.Д., като разгледа докладваното от съдията адм. дело **№ 234/2010 год.** по описа на АС - Варна, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40 ал.1 от ЗДОИ във вр. с чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от „Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията“, гр. Варна срещу мълчалив отказ на Областния управител да предостави достъп до обществена информация по т.3 и т.4 от заявление с вх. № РД-10-9907-1/06.01.2010 год.. / за т.1 и т.2 оспорването е оттеглено и е постановено прекратително определение от 08.02.2011 год. /

Жалбоподателят твърди, че атакуваният административен акт е незаконосъобразен и моли съда да го отмени, ведно с присъждане на осъществените по делото разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна. Сочил, че с изричен акт от 21.01.2010 год. се е произнесъл по искането и възразява, че размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерен и моли съда да го намали при произнасянето си по отговорността за разноските. Претендира и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, за да се произнесе по допустимостта на жалбата, съобрази следното:

Зачитайки задължителните указания на Върховния административен съд, дадени с определение от 20.01.2011 год. по адм. дело № 6781/2010 год. съдът приема, че оспорването, инициирало настоящото производство е релевирано при наличието на правен интерес, срещу годен за оспорване акт и в рамките на законоустановения преклузивен срок. Същото е надлежно упражнено, поради което жалбата подлежи на разглеждане по същество.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа и правна страна следното :

Административното производство е започнало по заявление от оспорващия, депозирано на 06.01.2010 год. В рамките на 14-дневният срок по чл.28 от ЗДОИ ответникът не се е произнесъл с изричен писмен акт по него, с оглед на което съдът приема, че са се осъществили предпоставките за приложението на фикцията по чл. 58 ал.1 от АПК. Именно мълчаливият отказ на Областния управител по т.3 и т.4 от заявлението е предмет на оспорване в настоящото производство, а издаденият впоследствие изричен отказ от 21.01.2010 год. попада в приложното поле на чл.58 ал.3 от АПК.. С депозирането на заявлението за предоставяне на достъп до обществена информация, административният орган, в качеството си на задължен субект по чл.3 ал.1 от ЗДОИ е длъжал мотивирано писмено произнасяне, с което или е следвало да предостави искания достъп или изрично да откаже същия. Този извод следва пряко от анализа на разпоредбите на чл. 28 ал.2 от ЗДОИ, чл.38 и чл.39 от ЗДОИ, съобразно които заявителят следва да се уведоми писмено за взетото решение, което пък от своя страна е необходимо да отговаря и на регламентирания изисквания за форма и съдържание. Именно поради това, ответникът е следвало да се произнесе по т.3 и т.4 от депозираното от жалбоподателят заявление с изричен писмен акт в срока по чл. 28 от ЗДОИ. Като не е сторил това, Областният управител е нарушил императивните разпоредби на чл. 38 и чл.39

от ЗДОИ, съобразно които **мълчалив отказ е недопустим**. В качеството си на задължен субект, той е бил длъжен да издаде решение за предоставяне или отказ за информация, което задължително да е обективизирано в писмен акт. Законът изрично постановява това, тъй като именно писменото произнасяне е гаранция за законосъобразността на акта, а изложените мотиви довеждат до знанието на страните съображенията на административния орган и се преценяват при упражняването на съдебния контрол за законосъобразност. Ето защо, като не се е произнесъл с писмено и мотивирано решение по подаденото заявление, ответникът е издал незаконосъобразен административен акт по смисъла на чл.58 ал.1 от АПК, който следва да бъде отменен, а административният орган бъде задължен на основание чл.174 от АПК да се произнесе по заявлението с изричен писмен акт в 14-дневен срок от влизане на решението в сила при приложение на разпоредбата на чл.58 ал.3 от АПК относно постановения изричен отказ.

При този изход на спора и с оглед направеното искане, на основание чл. 143 ал.1 от АПК, в тежест на ответника следва да бъдат възложени осъществените от жалбоподателя разноски, възлизали на сумата от 310 лв. Съдът присъжда заплатеното адвокатско възнаграждение в пълен размер, тъй като то не надвишава трикратния размер на дължимото минимално адвокатско възнаграждение по административни дела.

Така мотивиран и на основание 172 ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчаливия отказ на Областен управител на Област Варна по т.3 и т.4 от заявление с вх. № РД-10 - 9907- 1/ 06.01.2010 год. за достъп до обществена информация от сдружение с нестопанска цел „Обединено гражданско сдружение - Варна“, гр. Варна.

ВРЪЩА административната преписка на Областен управител на Област Варна по заявление с вх. № РД- 10 -9907- 1/ 06.01.2010

год. за достъп до обществена информация от сдружение с нестопанска цел „Обединено гражданско сдружение – Варна“, гр. Варна за изрично произнасяне в 14- дневен срок от влизане на решението в сила.

ОСЪЖДА Областна управа Варна да заплати на сдружение с нестопанска цел „Обединено гражданско сдружение – Варна“, гр. Варна сумата от **310** /триста и десет/ лв., представляваща осъществените по делото разноски, на основание чл. 143 ал.1 АПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщението до страните, ведно с препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :